

Vakantie Dordogne Zuid Frankrijk 2012 deel 1

We besluiten om er even tussenuit te gaan en eindelijk mijn familie te bezoeken.

Patrick brengt ons naar het vliegveld Rotterdam The Hague Airport.

Het is een klein vliegveld en vlak bij ons huisadres. In geen enkel opzicht is het te

vergelijken met het hectisch Airport Schiphol. De stoelen in het vliegtuig heeft Peter al vastgelegd en het inchecken gaat heel relaxed. Wel wordt Peter, hoewel al half ontkleed, nogmaals grondig met een controlestick gecontroleerd en gefouilleerd, wanneer hij door de checkpointpoort loopt. Ik mag gewoon doorlopen. Kleine flesje met meer dan 50 ml worden ingenomen wanneer de douane dat vindt in je handtas.

Peter koopt 3 sloffen sigaretten, want het is bekend dat in Frankrijk deze duurder zijn. Wat schetst zijn verbazing! Hij betaalt dezelfde prijs als in de winkels. Hoezo taxfree? Ook de diverse geurtjes heb ik laten staan, want in het winkelcentrum krijg ik 20% korting bij Ici Paris. Ja, zegt de verkoopster, wij moeten ook de belasting afdragen (?!). Frankrijk behoort namelijk bij Europa. Alleen buiten Europa is het taxfree.

Op de eerste etage is een kleine bar met een terras waar velen gebruik van maken. Ik heb het toch koud, want de wind is straf. Peter maakt alvast een foto van het

Transavia vliegtuig dat klaar staat. Even later landt een KLM toestel. Hoewel we bij de incheckhalie labels van Transavia hebben gekregen, vertrekken we toch met het KLM toestel. Gelukkig hebben wij geen andere passagier naast ons. Bij eerdere reizen weten we dat

wij alles moeten betalen in het vliegtuig, van een kop koffie tot een tosti, een wijntje of wat dan ook. Als service hebben zij ook sieraden waar ik totaal geen belangstelling voor heb.

Dordogne, zegt ze. Een vriend maakt een foto als herinnering. We knuffelen haar, want het is vier jaar geleden dat we elkaar gezien hebben en nog wel in Indonesië.

Hun boerderij is nog meer dan een uur rijden vanaf het vliegveld. Intussen praten we over en weer honderd uit. Vanaf het vliegveld rijden wij door de wijnstreek van Bergerac en Monbazillac waar wij zijn gestopt bij een wijnfabriek.

Daar kopen wij rode- witte wijn en rosé in vijf liter verpakking compleet met een kraantje.

Daarna via Eymet (ook eitje met genoemd hahaha) waar veel Engelsen wonen en Miramont-de-Guyenne naar Escassefort waar ze hun optrekje hebben. Optrekje?

Ik sta perplex.

Wat wonen ze schitterend. Wij hebben een slaapkamer, grenzend aan een overdekte waranda (galerij) die bijna de gehele boerderij aan de achterkant heeft. Er is zelfs een guling in bed. Dat is heel gewoon in Frankrijk en met hoes en al te koop. Op ons bed gekruist twee in elkaar geknutselde

lavendeltakjes, heel creatief door haar gemaakt. Later leer ik van haar hoe de lavendeltakjes gemaakt moeten worden.

Een enorme complete woonkamer met keuken en uiteraard een douche-toilet. Op de rand van de waranda zijn allerlei curiositeiten te bewonderen en ik raak niet

uitgekeken. Later krijgen we nog een kleine p.c., maar daarvan maken we weinig gebruik.

Een uitgestrekte tuin rondom de boerderij die vrij hoog gelegen is met uitzicht op wijngaarden voor zover nog niet geoogst. De meeste boeren houden het voor gezien, want hoewel de druiven tegenwoordig machinaal worden geplukt, blijft het onderhouden van de druiven heel veel werk.

Er zijn twee grote natuurlijke vijvers waar haar echtgenoot regelmatig gaat vissen. Hij is een verzamelaar van allerlei antieke spullen en in hun woonkamer bewonderen wij zijn aankopen die hij op de kop heeft weten te tikken. Aan de wand op de buitengalerij is

een klok waarop vogels afgebeeld staan en die om het hele uur een ander vogelgeluid laat horen. Iedere vogel zingt zoals die gebekt is.

Aan de palen die bij de waranda horen heeft ze van dikke vuilniszakken lange bloembakken genaaid waaruit diverse planten groeien.

Zoals bij iedere oude boerderij zijn de plafonds heel hoog en de originele oude balken zijn te zien alsmede stukken muur die ze expres in de originele staat hebben behouden. Leuk vind ik de kleine zithoekjes rondom het huis waar ik in de luwte en de zon kan zitten. In de tuin zelf is een partytent met lekkere

stoelen waar we veel gebruik van maken. Verder is er een groot opblaasbaar zwembad.

De grote eetkeuken is het terrein waar alle maaltijden worden bereid en zij is een kei op kookgebied, compleet met toetje. We krijgen bij het ontbijt een drankje vooraf dat bestaat uit twintig soorten fruit, alleen te koop in Amerika.

Ik sta vroeg op, maak mijn koffie tubruk, ga zitten in ons zithoekje op de waranda bij de slaapkamer en kijk ik naar de prachtige zonsopgang. Verder geen ander geluid dan die van de vogels. Wat een heerlijk begin van de dag!

Natuurlijk maken wij zoveel mogelijk toertjes om de omgeving te zien.

Van Escassefort, nu van de andere kant dan die we genomen hebben vanaf het vliegveld. We zien het dorp zelf waar een oud kasteel aan de achterkant open en te bezichtigen is. De kerk stamt uit 1280. Onderweg het kerkje gezien van Magdelaine met mooie glas in lood ramen en verderop de molen waar men honing verkoopt.

Daarna naar Duras, een stad met een mooi kasteel. Interessant zijn de fluistermuren. Doordat het in een boog is gebouwd en je in een hoek staat waar de boog begint, kan je fluisteren tegen de muur en aan de andere kant lijkt het net

of er in je oor wordt gefluisterd. Het is daar heel toeristisch. Het kasteel wordt omringd door een soort gracht. Op de brug naar het kasteel bij de ingang staan twee hoog opgemaakte bloembakken en op de muren wat kleinere. Xenia loopt naar het loket van het kasteel. Ze komt terug met allerlei folders. Het

toeristenseizoen is voorbij en eindigt eind september. Samen op het bankje bekijken wij de folders. In een kleine bloembak tussen andere bloemen op de brug zie ik een mooie plant met rode bladeren. Heel stiekem heeft ze een stekje voor mij afgeplukt. Het is ketala ubi (zoete aardappel). Om te lunchen was alles dicht. We slenteren rond op het grote plein waar heel aantrekkelijk zelfs een terras is met buitenverwarming. Toch ontdekken wij een klein café die ons welwillend wat wilt inschenken. Dat

is boffen, want de Fransen houden een siësta. Vanaf 14.00 uur zijn ze gesloten. Ik moet weer zo nodig en moet snel zijn, want eigenlijk zijn ze de stoelen al aan het opruimen. Ik mag toch gebruik maken van het toilet evenals Xenia.

Op weg naar de auto is Xenia haar folders kwijt en Peter rent terug naar het bankje waar wij de folders hebben bekeken. De folders zijn er niet meer en blijken later toch in haar tas te zitten.

'Avonds zijn wij zo onder zijk.

wordt vervolgd

Mila Boom-Schenkhuizen